

Een marathon lang prikken

EEN MARATHON LANG PRIKKEN

ELINE BEGEMANN

Copyright: Eline Begemann 2023

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit dit boek mag gedistribueerd, gekopieerd of op welke manier dan ook verstrekt worden aan derden zonder toestemming van de auteur.

Grafisch ontwerp: Pepijn Oldenburg

Omslagfoto: Ronald Hoogendoorn Fotografie

Drukwerk: Scanlaser

Eerste druk, juni 2023

Uitgeverij Rheia

Vroedschap 29

1412 NW Naarden

www.uitgeverijrheia.nl

info@uitgeverijrheia.nl

Isbn: 9789492010261

Nur: 402

*I don't want to be told I can do anything if I put my mind to it.
I need to know that what I can do is enough.*

Onbekende auteur

DAG 1000 | DE START

Ik sta met mijn *snowboots* op een klein stuk platgestampte sneeuw. Als ik de frisse Zweedse boslucht inadem, prikt de kou in mijn neus. Ik draag een muts, sjaal, wanten en mijn dikke donsjas staat bol van alle kleding die ik eronder aanheb. Uit de bidonhouder van mijn heuptas steekt de achtste van de stapel krentenbollen. Naast me staat een rolkoffer, de wieltjes precies tussen de sporen in de sneeuw, daarnaast ligt een lege, gele plastic zak. Mijn blik is gericht op de vijftien-duizend mensen voor me. De damp van hun adem zweeft als een dunne mistwolk in de lucht en vangt het licht van de zon die net boven de heuvels opkomt. Ik vraag me af wat hen hier gebracht heeft.

In de verte hoor ik muziek en de aanmoedigen van twee vrouwen die op een steiger staan te dansen. Al mijn warme kleding gaat uit en prop ik in de plastic zak, waarna ik de intense kou door het racepak heen voel. Als ik mijn jas uittrek, gaat mijn hand even langs het litteken op mijn buik. De stem van mijn trainer klinkt in mijn hoofd: Je moet kracht uit je buik halen. Het litteken is mooi geheeld, je ziet het nauwelijks nog op mijn huid. Terwijl ik mijn buikspieren even aanspan, vraag ik me af wat het effect is geweest op de onderliggende lagen. Als er een test is, is dit het wel.

Ik kijk nog een keer in mijn heuptas of alles erin zit: twee zakken snoep, verschillende soorten reepjes, acht krentenbollen, meter met alles wat erbij hoort, medicatie, telefoon, *powerbank* en een isolatiedeken voor noodgevallen.

Voor me hoor ik het startsein en ik doe heel even mijn ogen dicht terwijl de eerste rijen mensen in beweging komen. Ik voel de emotie door mijn gezicht trekken. Daar gaan we.

DAG 1 | DE DIAGNOSE

De afdeling Interne geneeskunde lijkt vooral te bestaan uit een lange gang, met aan het begin een balie. De verpleegkundigen die achter de balie zitten, volgen ons in stilte met hun blikken als Jorden en ik langslopen. We worden naar een kamer aan het einde van de gang geleid. Als we binnenkomen overvalt het me, dit is serieus. In de kamer liggen drie mensen in een ziekenhuisbed, allemaal minstens twee keer zo oud als ik. Op de nachtkastjes naast hun bedden staan dienbladen met etensresten, omringd door lege glazen. In een hoek van de kamer staat een po-stoel naast het bed van een oude vrouw.

Het bed in de hoek bij het raam is nog leeg. Ik ga in de vensterbank naast het bed zitten alsof ik daarmee iets uit kan stellen en huil als een klein kind. Een vrolijke verpleegkundige komt aanlopen.

‘Eigenlijk werk ik op deze afdeling, maar vanavond heb ik overzicht, dus doe ik ook transport. Maar nu hoeft ik niemand op te halen, dus kan ik jouw infuus prikken. Daarmee kunnen we je medicijnen geven,’ zegt hij.

Het prikken van het infuus maakt mijn gehuil alleen maar hysterischer. Een jonge, blonde verpleegkundige komt bij ons staan.

‘Wat vind je het allerergst?’ vraagt ze.

Ik kijk opzij naar Jorden. ‘Dat hij vannacht weg moet,’ is het eerste wat in me opkomt.

Ze legt haar hand op mijn schouder. ‘Het is zo het einde van mijn dienst, kan ik voor die tijd nog iets voor jullie doen?’

Jorden heeft nog geen seconde nodig om te antwoorden: ‘Kan ik misschien een boterham krijgen?’

Ik kijk op de klok, het is al half tien ’s avonds en een halve dag geleden dat we iets hebben gegeten.

De verpleegkundige komt terug met twee boterhammen met kaas. Terwijl we die opeten beseffen we nog niet dat dit de laatste boterham in lange tijd zal zijn die ik eet zonder erbij na te denken.

‘Ik heb even overlegd,’ zegt de jonge verpleegkundige terwijl Jorden en ik zwijgend op onze boterhammen kauwen. ‘Bij wijze van uitzondering kunnen we twee bedden op de dagbehandeling naast elkaar schuiven, dan kunnen jullie daar samen slapen vannacht. Die bedden moeten morgenochtend wel weer klaarstaan voor nieuwe patiënten, dus jullie worden wel vroeg teruggebracht naar deze kamer, maar ik denk toch dat het fijn voor je is.’

Dankbaar kijk ik haar aan, dat is zeker fijn. Ze loopt weg om onze geïmproviseerde slaapkamer klaar te maken.

•••

Een uur later zit ik naast Jorden op de bank in de patiëntenkamer, een kamer die bedoeld is om ‘even te ontspannen’, is ons verteld. Tegenover ons staat een keukenblok dat lijkt op dat in mijn oude studentenhuis, met een geribbeld metalen aanrechtblad naast de spoelbak. Erbovenop staat een automaat waar je koffie en poederchocomelk mee kan zetten en een stapel witte plastic bekertjes.

We zetten mijn telefoon op luidspreker. ‘Hi mam, ben je al bijna klaar om naar Barcelona te gaan?’

‘Jazeker, mijn tas staat al klaar, morgenochtend vertrek ik heel vroeg naar Schiphol.’ Ze klinkt vrolijk.

‘Ah lekker.’

Eergisteren zat ik op de fiets naar mijn werk nog te fantaseren hoe ik het mijn ouders zou vertellen. Ik kon de trots in hun ogen al zien, een traan in de ooghoek van mijn vader. Mijn moeder zou vast meteen haar hervulbare agenda erbij pakken om de datum – over een dik halfjaar – te reserveren en alvast voor de zekerheid al haar vergaderingen in die week te verplaatsen nu mensen nog ruimte hadden. Mijn vader zou meteen de halve wereld rondbellen om het te vertellen. Zelfs op de fiets had ik al moeite om het zelf droog te houden bij dat beeld.

‘Wij bellen eigenlijk met goed nieuws en slecht nieuws, welk nieuws wil je eerst?’ vraag ik, met mijn blik op de telefoon in mijn hand.

‘Nou begin dan maar met het slechte, dan hebben we dat maar gehad.’

Nu ik het aan mama vertel, lijkt het pas echt werkelijkheid te worden. Tranen stromen over mijn wangen. Als ik ben uitgepraat stelt ze inderdaad de vraag: ‘En hoe kwam je daar ineens achter?’

‘Nou, dat is dus meteen het leuke nieuws, ik moest bloedprikken omdat ik zwanger ben,’ antwoord ik.

Tijdens de rest van het gesprek verdwijnt de blijdschap niet meer uit mijn moeders stem. Het lijkt wel alsof alleen het goede nieuws is binnengekomen. Ze wenst me veel sterkte in het ziekenhuis en hoopt dat ik vannacht een beetje kan slapen. Zij gaat in ieder geval zelf vast naar bed, want ze moet morgen weer vroeg op. Ze hangt op. Jorden en ik kijken elkaar met pretlichtjes in onze ogen aan. We hebben het aan mijn moeder verteld.

Dan bellen we mijn vader, hij zit al in Barcelona voor het WK veteranenhockey. Mijn vader houdt van grootse dingen, van avonturen waarin hij helemaal kan opgaan en waarover hij na afloop grootse verhalen kan vertellen. Aan zijn stem hoor ik dat het WK veteranenhockey ook zo’n avontuur is, hij klinkt helemaal hyper. Onze aankondiging draagt daar alleen maar aan bij. Ik acht hem in staat om tijdens zijn wedstrijd morgen een spandoek aan de dug-out te hangen om het prachtige nieuws aan te kondigen. Nadat we hem op het hart gedrukt hebben het nog even voor zich te houden, hangen we op.

•••

Door het raam in de deur schijnt wat licht van de gang naar binnen. Vaag zie ik de contouren van alle apparaten met hun snoeren en meters. De ruimte staat vol ziekenhuisbedden, maar is op dit moment van de dag uitgestorven. Zacht gesnurk klinkt naast me, vanuit het bed dat de verpleegkundigen op de dagverpleging tegen het mijne aan hebben geschoven. De digitale klok aan de muur bij mijn voeten-einde geeft met lichtgevende rode cijfers aan dat het middernacht is.

Mijn rechterarm voelt ijskoud door de vloeistof die er door het infuus instroomt. Met samengeknepen ogen kijk ik naar de cijfers op de infuuspaal. Onwillekeurig komt de herinnering aan mijn moeders ziekenhuiservaring naar boven.

Ze had malaria. Na avonden met koorts werd ze opgenomen en kreeg ze een infuus. Een verpleegkundige rommelde wat met de instellingen op het infuus. Mijn moeder ziet dat soort dingen: het verschil tussen rommelen en vakkundig instellen. De uren daarvoor had ze doorgebracht met het tellen van de druppels in de infuuszak. Ze wist hoe snel het infuus doorliep en dat het nu veel sneller ging dan eerder. Ze drukte op de bel voor de verpleging. Een andere verpleegkundige stelde haar infuus weer vakkundig in. Ze had wel dood kunnen zijn. Ik probeer de getallen op mijn infuuspaal te ontcijferen, maar begrijp er niks van.

Op de gang klinken haastige voetstappen. Ik probeer te horen of ze hierheen komen. Dan zwaait de deur open. Een verpleegkundige komt binnen en prikt routinematig in mijn vinger om een druppeltje bloed in haar meter te krijgen.

‘Staat mijn infuus goed ingesteld? En mijn arm voelt heel koud, hoort dat wel?’ vraag ik.

‘Ja,’ antwoordt ze, zonder te kijken, ‘en je arm kan wat koud aanvoelen doordat de zak van het infuus net uit de koelkast komt.’ Een apparaatje aan haar broekzak piept en ze loopt weer de gang op.

Ik sla de ruwe deken over mijn koude arm en probeer een manier te vinden om te liggen zonder dat het infuus gaat piepen. Elk uur komt de verpleging mijn bloed prikken. Soms in mijn vinger en soms in mijn elleboog. Het is niet zo dat ik inmiddels aan de naalden gewend ben, ik vind het prikken nog steeds vreselijk. Gelukkig wordt Jordan ook elke keer wakker en dan kijkt hij me aan met een lieve slaperige glimlach.